

Entrevista a Artur Mas, president del grup municipal de CiU a l'Ajuntament de Barcelona

“El maragallisme no existeix”

Aquests darrers mesos, Barcelona ha descobert que Convergència i Unió passava a l'ofensiva. L'elecció d'Artur Mas com a president del grup municipal, l'11 de maig de 1993, ha reviscolat l'esperit d'oposició d'una coalició que, lluny del consens olímpic, vol coronar l'Ajuntament.

Se'l creu, aquell tòpic que cap alcalde que inauguri uns jocs olímpics repeteix mandat?

—Confio que es repeteixi mil·limètricament la història.

—Si CiU no va acceptar entrar en el Govern central, també era normal negar-se a entrar en el govern municipal?

—Cada àmbit territorial té unes circumstàncies concretes. És més. A l'Ajuntament de Barcelona no hi ha cap necessitat que nosaltres formem part del govern municipal. Entre altres coses perquè el Partit Socialista té un pacte, ja antic, primer amb el PSUC i després amb IC, per governar la ciutat. A l'hora de la veritat, no és així; hi ha desacords profunds entre les dues formacions i és llavors quan nosaltres estem disposats, i ho hem fet moltes vegades, a donar un suport puntual al senyor Maragall.

—Parlar de desacords profunds entre IC i el PSC quan ja van catorze anys de coalició, no li sembla més aviat una il·lusió òptica?

—Podria semblar que és així, però no passa un sol plenari a l'Ajuntament de Barcelona sense que hi hagi algun tema important que necessiti del suport de CiU, perquè la comissió de govern no es posa d'acord. Fins al punt de retirar temes de l'ordre del dia per no provocar una crisi en el plenari. Això no es veurà mai al Consell Executiu de la Generalitat, on tant els consellers d'UDC com els de CDC assumeixen les decisions col·lectivament. Ni això vol dir que deixem de donar suport en temes puntuals. El que passa és que, després del consens natural dels Jocs Olímpics, el senyor Maragall i el Partit Socialista s'han d'acostumar que el suport que rebien tingui condicions d'acord amb la nostra manera d'entendre la política i la ciutat.

—La pertinença al partit que governa Catalunya impedeix assetjar, dia a dia, el govern de Barcelona?

—Jo no puc estar d'acord amb aquesta

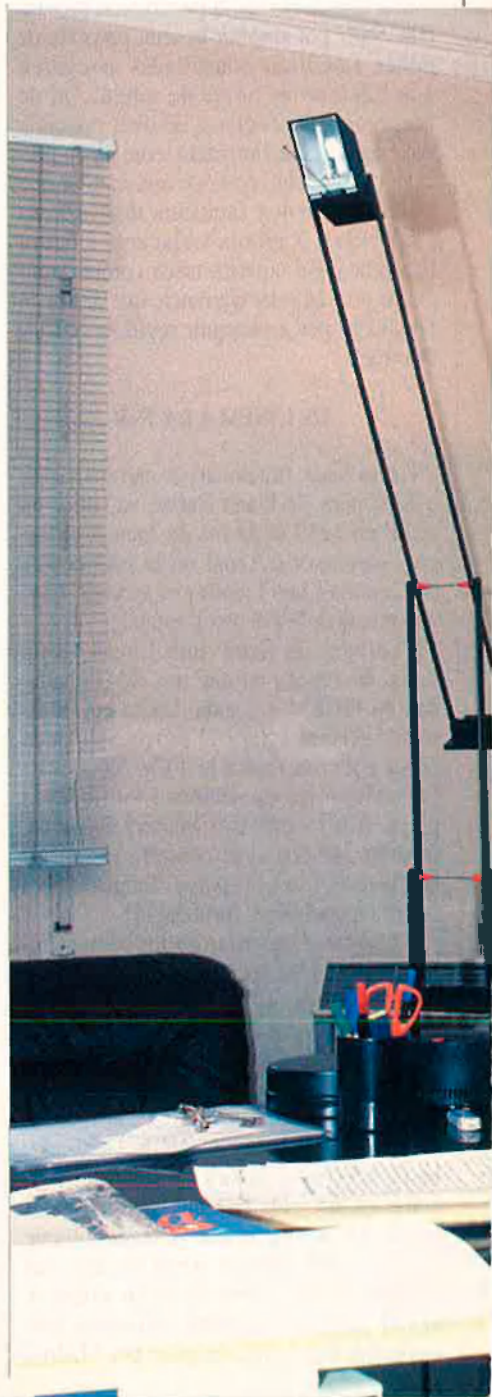
idea. El salt de Convergència en les eleccions municipals de 1987 fou espectacular i vam estar molt a prop d'igualar el Partit Socialista. Feia pocs mesos de la nominació de Barcelona com a ciutat olímpica i l'economia travessava el seu millor moment. Hi havia grans il·lusions col·lectives i Maragall no va aconseguir una majoria absoluta que no havien parat de buscar. Els dos models de ciutat estan definits i continuen frec a frec. Deu voler dir que, com a oposició, no ho hem fet tan malament.

—La fi del consens olímpic millora, doncs, les possibilitats de l'oposició?

—Des de l'agost de 1992, tenim les mans més lliures perquè, fins aquell moment, era molt difícil adoptar posicions crítiques sobre determinats aspectes que mereixien crítiques assenyades. Ara, en canvi, es pot fer un acte de realisme i la forma de fer oposició de CiU, conservant sempre el nostre estil dialogant, va canviant substancialment. Li diré una altra cosa, de tota manera. Aquell grup polític que assetja perpètuament el govern sense presentar alternatives concretes, com sovint fa el PP amb el govern de l'estat, també mereix les nostres crítiques.

—Els qui parlen de rebaixar impostos no mereixen també crítiques?

—Nosaltres no ho hem dit així: Seria una manera massa ingènua o massa hipòcrita de presentar les nostres propostes. El que hem dit és que hi ha un seguit de coses que s'han de tenir en compte: es poden posar a la venda determinats actius d'algunes empreses municipals, i fins i tot, cosa difícil, es podria parlar del retorn d'algunes competències a altres administracions de rang superior, com la Generalitat, mesures que, unides a una reducció d'alguns tipus impositius, podrien afavorir tres estratègies necessàries per a la ciutat: primer, reduir una mica la pressió fiscal, especialment en aquells impostos que graven l'activitat econòmica, segon, rebaixar,

d'una vegada per totes, aquests nivells d'endeutament que suporta l'Ajuntament de Barcelona, i, tercer, recuperar la capacitat d'inversió que la ciutat no té i que continua fent falta.

—Els nous impostos no són una manera que el dèficit deixi de menjar-se els recursos de l'Ajuntament, el de Barcelona o qualsevol altre?

—Els tipus que s'apliquen en l'Impost d'Activitats Econòmiques a Barcelona no s'apliquen a cap altre lloc de l'estat.

—Tampoc cap altra ciutat de l'estat ha hagut d'assumir les obres olímpiques.

—Cal anar amb molt de compte amb

aquestes sentències. O bé ens posem finalment d'acord que el tema olímpic ha gravat molt la capacitat de maniobra de l'Ajuntament de Barcelona o, com diu Maragall, quedem que de cap manera ha estat així.

—Vostè sabria diferenciar el deute olímpic del deute ordinari?

—Perfectament. El que destina l'Ajuntament de Barcelona a Holsa, el hòlding olímpic, i haurà d'aportar aquesta quantitat durant vint anys, són aproximadament 5.500 milions de pessetes. Sobre un pressupost anual de 250.000 milions, aquesta xifra representa només un 2% del total.

Aquesta és l'herència directa de la col·laboració de l'Ajuntament en les infraestructures olímpiques.

—No sembla una càrrega exagerada.

—No és el problema de l'Ajuntament, en pot estar segur. El problema de l'Ajuntament de Barcelona és que, durant molts anys, ha gastat molt més del que podia gastar d'acord amb els impostos que recaptava. I ara ho hem començat a pagar. S'han de prendre decisions molt valentes.

—Traspassar les escoles municipals a la xarxa pública?

—Aquesta és una. Però també caldria aconseguir que l'administració central reconegués aquest esforç de finançament que ha assumit, de fa molts anys, Barcelona. Per això, Convergència vol intentar que Madrid es faci càrrec de tota, o una part, d'aquest sobrecost. Aleshores, com a coalició nacionalista, creiem que no té sentit, un cop l'estat hagi assumit la responsabilitat històrica del deute, que Barcelona continuï mantenint uns serveis especials que la Generalitat ja realitza al conjunt del territori català.

—Tanmateix alguns d'aquests serveis tenen un component simbòlic que en dificulta el traspàs.

—No estic segur que aquests aspectes siguin absolutament innegociables. El problema de l'Ajuntament de Barcelona és bàsicament econòmic i financer. Per tant, cal trobar-hi una solució i, malgrat les exclamacions retòriques, les transferències de serveis acabaran sent una sortida per tallar la càrrega econòmica d'aquest ajuntament.

—Si traspasséssim el dèficit de l'Ajuntament a una empresa privada, podríem considerar que es troba en suspensió de pagaments?

—Si l'Ajuntament fos una empresa privada, ens trobaríem amb una empresa molt endeutada que pot afrontar els seus pagaments, tot i que els allarga molt, i que deixa de subministrar alguns dels productes que tenia en estoc, que redueix, doncs, la seva activitat. És una empresa tan endeutada que la seva màxima preocupació, a partir d'ara, haurà de ser com retorna els deutes acumulats. Una gran part del que cobra es destina a liquidar un deute asfixiant i no a satisfer les necessitats, actuals i futures dels seus clients.

—La doble capitalitat, i el finançament especial que representaria una nova carta municipal, serien el final feliç d'aquesta empresa en crisi?

—L'obsessió de Barcelona no ha de ser convertir-se en la bicapital d'un estat que es diu Espanya. Barcelona ha de centrar

els seus esforços en l'exercici de la capitalitat de Catalunya. Ara bé, el fet és que Barcelona necessita una autonomia especial a causa del paper de suplència que ha hagut de realitzar durant molts anys. Encara avui, Barcelona es regeix per una llei poc democràtica i transparent, elaborada en plena dictadura durant el mandat de l'alcalde Porcioles. També ha de quedar clara una altra cosa: Malgrat que, gràcies a aquesta nova carta municipal, Barcelona podria obtenir més recursos, el que tampoc pot ser és que es confii només en les aportacions externes. Perquè totes les mesures de privatització i racionalització que hem anat proposant es poden aplicar al marge de la futura carta municipal.

—Privatitzar empreses municipals sona a llenguatge pre-electoral.

—No crec que sigui pre-electoral perquè falta molt per a les properes eleccions. Fa temps que ho diem. I sabem que hi ha empreses més fàcilment privatitzables que altres. La llista de les empreses municipals que es podrien suprimir és llarga. El que pretenem és deixar de fer funcions que pot assumir una entitat privada sense que la qualitat del servei se'n ressenteixi. Posaré algun exemple: Quin sentit té que, avui dia, l'Ajuntament gestioni aparcaments de la ciutat? Per què l'Ajuntament ha de dirigir Barcelona Activa, una empresa de formació ocupacional, quan es podria formar un consorci entre l'INEM, la Generalitat i l'Ajuntament? Per què l'Ajuntament no es pot desprendre de la seva participació en una empresa de distribució d'aliments com és Mercabarna? Tot això és perfectament viable. Avui, a tot l'estat, és molt més prioritari abandonar aquestes activitats, encara que siguin rendibles, perquè poden ser igualment rendibles en mans privades, i recuperar tots els diners immobilitzats en aquestes entitats.

—Mentre el PSC podria arribar a estar-hi d'acord no sembla que IC pugui aprovar mai mesures com aquestes.

—Aquest és el seu problema. Nosaltres oferim una sortida. Si el PSC no troba el suport d'IC per fer les coses que cal fer a la ciutat, doncs que parli amb nosaltres.

—CiU es planteja eliminar el monopoli de pompes fúnebres?

—El gran problema d'aquest servei, que també es podria privatitzar a través d'una concessió, és que el monopoli s'exerceix d'una forma completament abusiva perquè, al final, els beneficis que obtenen estan molt per sobre del que realment necessiten no només per funcionar sinó fins i tot per millorar les seves instal·lacions.

L'Ajuntament encareix el cost del servei funerari quan aquest és realment un servei públic.

—Capitalisme salvatge?

—A totes. Una empresa amb capital cent per cent públic que, a més, podria ajustar perfectament el preu que cobra amb el cost real d'aquest servei. Els ciutadans

EVA ORTÍ

“CIU accepta plenament l'espai metropolità.”

dans acaben pagant un impost paral·lel i l'Ajuntament utilitza aquest escric de recursos per a finalitats que no tenen res a veure amb els serveis funeraris.

—Quins són els problemes de fons que han paralitzat el projecte de Carta Municipal?

—De fet, aquests set o vuit mesos s'hi ha treballat força en la Carta Municipal. Molt més del que s'ha fet públic. Discre-

EVA ORTÍ

“No passa un sol plenari a l'Ajuntament de Barcelona sense que hi hagi algun tema important que necessiti el suport de CiU.”

tament, diria. I s'ha avançat molt en el cos d'aquest text. Ara sí que permet plantejar objeccions la feina feta.

—Endavant.

—La primera, hi ha diferències molt importants entre CiU i el PSC sobre un parell de temes bàsics. L'ordenació metropolitana i el finançament dels organismes

locals. En la mesura que no ens veiem capaços d'acostar posicions, no hi haurà més remei que deixar la Carta Municipal damunt la taula fins que les correlacions de forces canviïn.

—Fins les properes eleccions, doncs.

—És una possibilitat. L'altra és que, finalment, s'arribi a un punt de consens. Però es fa difícil d'imaginar.

—Si l'espai metropolità no fos concebut com un contrapoder, CiU l'acceptaria?

—CiU accepta plenament l'espai metropolità. Prova d'això és que, per aquells temes que nosaltres entenem que es necessita una configuració metropolitana, la mateixa majoria de CiU al Parlament de Catalunya ja va crear unes entitats metropolitanes: l'Entitat Metropolitana del Transport, l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient. És més un problema de fer-les funcionar correctament que de qüestionar-ne l'existència. El nostre grup municipal ha proposat que l'urbanisme també tingui una major articulació metropolitana fent que la Generalitat de Catalunya creï una comissió d'urbanisme especial per al conjunt d'aquesta àrea. La direcció de l'urbanisme seguiria en mans de la Generalitat, la governi qui la governi, però els ajuntaments de l'àrea hi tindrien molta més participació.

—En canvi, l'Ajuntament de Barcelona sempre ha considerat aquesta comissió d'urbanisme com un organisme “pertorbador” de la seva autonomia.

—Aquesta és una altra diferència de criteri entre CiU i el PSC. La Generalitat no pot renunciar a intervenir en l'ordenació urbanística del país ni tampoc de Barcelona. Això és inqüestionable.

—L’“orgull barceloní” és encara patrimoni del maragallisme?

—Aquest orgull és patrimoni de molts, de tota una població que ha viscut, amb entusiasme, la consecució d'uns Jocs Olímpics, però aquest és un sentiment compartit per la resta de catalans, igualment orgullosos d'aquest èxit. El maragallisme no existeix com a moviment popular ni com a orgull col·lectiu. És una creació d'alguns intel·lectuals que no s'ha reflectit mai en les urnes. Importa bastant més l'orgull de ser gracienc que exhibeixen els habitants d'aquest barri. El que no es pot fer és contraposar orgulls i crear confusió. L'Ajuntament de Barcelona va fer-ho durant els Jocs repartint unes banderoles que amagaven, precisament, la catalanitat de Barcelona.

—En la carta municipal, ja consta quantes barres tindrà l'escut?

—Estava, en teoria, aclarit però els so-

cialistes consideren que, malgrat que s'hagués acordat definir les quatre barres en l'escut municipal, ells havien accedit a aquesta petició nostra perquè tractaven d'arribar a un acord global sobre la Carta.

—Així que...

—De moment, han rebutjat recuperar l'escut original de Barcelona.

—Sembla que, a Gràcia, han rebut clatellades més fortes.

—Aquesta costa d'oblidar. En aquest districte, vam guanyar les eleccions, ens corresponia la presidència com a llista més votada, però Maragall, emprant l'article 26, va canviar la normativa per votar el govern del districte i així es va elegir el seu cap de llista gràcies a l'abstenció del PP. Si Maragall ens ofereix entrar en el govern municipal, i som capaços d'arribar a un acord polític, caldria assegurar que, a Gràcia, es complissin els principis de descentralització. Això no són propostes políticament patètiques, com ha dit Lluís Armet. És pura racionalitat política. Si Maragall va poder gestionar, després de les eleccions de 1987, tot el projecte olímpic va ser perquè es va aplicar el criteri que ell ens va negar. El van elegir alcalde perquè era el cap de la llista més votada, malgrat que l'abstenció d'IC ens donava l'alcaldia a nosaltres.

—Maragall no "regalarà" mai Gràcia a CiU.

—I els socialistes hauran d'acostumar-se a perdre la prepotència perquè l'aritmètica no els acompanya. A l'hora de votar, quan fan falta suports, aquí o a Madrid, s'han de tenir en compte tots els comportaments polítics.

—Vostès acceptarien presidents de districte que no fossin del partit?

—Tingueu-ho per segur. Però més important que això, que ja ho tenim previst, és definir, d'una vegada, què vol dir descentralització. Fins ara, només és certa capacitat de gestió mentre que els coordinadors dels nostres districtes són designats directament per l'alcalde sense cap consulta als presidents.

—Els maliciosos diuen que vostès tenen un regidor infiltrat a l'Ajuntament de Barcelona.

—Quin?

—Oriol Bohigas.

—Jo no ho diria mai d'aquesta manera. El que passa és que hi ha discrepàncies evidents entre Maragall i Bohigas. I nos-

altres, en aquestes polèmiques, ens sentim més propers al regidor de Cultura que a l'alcalde de Barcelona. Maragall ens va vendre que l'any 1993 seria el gran any de la cultura, del civisme i de la urbanitat... Si la cultura havia de ser el fil conductor de la política municipal, calia atorgar-li tants o més recursos que l'any passat. Però una vegada més, les grans paraules han substituït l'acció de govern, i Bohigas s'ha trobat que els comptes no lligaven i que el calendari per acabar les infraestructures culturals en construcció es va alentint per l'incompliment dels compromisos de l'Ajuntament.

—El grup municipal de CiU no hi té res a dir, en la polèmica del MACB?

—Nosaltres no ens hi hem pronunciat obertament perquè creiem que cal molta discreció per tirar endavant. És evident

El portaveu realment existent

És tan tossut que fins el seu pragmatisme és entusiasme: Mas prepara, i així ho creu, el relleu del socialisme a l'Ajuntament de Barcelona. Vuit anys a la Generalitat, en fires i promocions exteriors, palpant el cor de l'administració al Departament de Comerç i al de Presidència, li confereixen solidesa tècnica. L'exalta Barcelona, la cultura i el futur. Sembla sincer. Podria, al capdavant, ser el primer candidat útil de CiU.

que el Museu d'Art Contemporani s'ha d'integrar en el circuit museístic definit per la Junta de Museus i, tot mantenint les peculiaritats en la gestió d'aquest consorci, se n'ha de reestructurar el funcionament per prioritzar la presència de les administracions que financen el projecte.

—Això no és posar-se en contra d'alguns empresaris que han ajudat CiU?

—Jo el que segurament no defensaria és el to en què s'han polaritzat les posicions. Fins i tot, en algun moment, per part del senyor Bohigas. Ara el que caldria és recompondre el clima de diàleg sobre les dues bases que li he esmentat.

—Demandar el traspàs del MNAC a la Generalitat no representa obrir nous focus de tensió cultural?

—Aquesta és una línia que posem damunt la taula. La cultura a la ciutat de Barcelona podria afinar-se millor en l'àm-

bit institucional. Hi ha dues vies; o els consorcis, que en aquests moments s'està veient que no serveixen per arreglar la majoria dels temes pendents, o la via de l'especialització en la gestió. En lloc de fer-ho tot entre tots, intentem especialitzar cada cosa a cada institució. I això seria realment operatiu. Quin és l'aspecte més important del MNAC, per a l'Ajuntament? Que estigui a Barcelona. Ara que s'està rehabilitant el Palau Nacional, l'Ajuntament ja ha complert la seva missió i pot sentir-se'n satisfet. A partir d'aquí, la Generalitat de Catalunya ha de pagar-ne la promoció, la gestió i el funcionament.

—També convertirà l'Orquestra Ciutat de Barcelona en Orquestra Nacional de Catalunya?

—No necessàriament. Podria mantenir el mateix nom, però establint, en aquest cas, una estructura consorciada entre la Generalitat i l'Ajuntament. L'Ajuntament de Barcelona podria fer-se càrrec del Teatre Lliure o d'aquest nou Institut Municipal d'Història. Seria qüestió de parlar-ne amb l'esperit obert.

—CiU ha pecat de modèstia cultural?

—Fins que hem tornat a la realitat, estàvem davant la gran revolució cultural de la ciutat de Barcelona. Es feien més coses que mai, unes millors i d'altres pitjors, però s'havia creat una dinàmica en l'opinió pública segons la qual només hi havia uns possibles gestors, absolutament brillants, del terreny artístic i

cultural. Quan tot això acaba empantanejat i no hi ha referències clares que es pugui resoldre, nosaltres comencem a tenir una certa tranquil·litat, fins i tot emocional, i realment podem començar a opinar sense una pressió pública que convertiria qualsevol comentari en un atac a la ciutat. Nosaltres pensem anar tan lluny com calgui, amb polítiques d'especialització, establint un nou pacte cultural que acabi les infraestructures prioritàries i permeti traçar nous objectius, en biblioteques, per exemple.

—El regidor de Cultura s'ha expressat sovint en aquests termes.

—Bé, un cop més estem d'acord amb Bohigas. Potser, al final l'haurem de convèncer perquè formi part de les nostres llistes.

Oriol Malló